

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja ēe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen'pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ēi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ēe!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kózdu šobotu w Ssmolerjez knihiczscheżerni w Budyschinje a je tam ja sichtwórtlétne pschedplatu 40 np. dostacž.

14. njedžela po šwjatej Trojizn.

Iap. skutki 15, 6—12.

Pawoł skutkuje jako misjonar mjes pohanami. To je jich wjele kschesczianow, kotsiž ſu se židowskeje wěry pschitupili a ſebi wot pohanom wobrěsanje žadajo. Duž roſkora hroſy. Alle japoschtoli namakaja prawy pucz, to praschenje roſkudzicz. Japoschtoli a starschi ſo ſendzechu. To běſche prěnja kschesczianska zyrkwińska ſhromadzisna w Jerusalemie w lécze 52. To běſche nusna ſhromadzisna, pschetož na njej mějesche ſo roſkudzicz, kotry pucz wiedže do njebjeskeho kraleſtwa. Dolhe roſrěčowanje ſo mějesche — potom Pětr ſtaže a wupraji, ſhoto je jadro naschego kschesczianſtwa. „My wěrimy, ſo psches tu hnadu teho knjesa Jesom Chrysta ſbóžni budžemy, fož tež naſchi japoschtolszy wózjo.“

My pak njecham ſo tež prashecz, hacž podobne wuczby a myſle tež mjes nami njejſu, ſo chzedža ludž ſ druhimi duřemi do njebjeskeho kraleſtwa, hacž ſ tými, kiz je Chrystus wotewril a kotrež rěkaju „hnada.“ Tajke myſle hibaja ſo we wutrobach duchownje hordych, kiz ſebi neschto wjedža na ſwoje dobre skutki; kiz ſo we wutrobje poſběhuja, a chzedža ſebi njebjesha ſaſlužicz a myſla: „tajkich skutkov dla dyrbjal Bóh jim hnadny bycž.“ Bohu njemožes hnadu wotkupicž. Hdyž je Bóh tebie psches hnadu ſbóžneho czinił a ty ſo teho wježelisch, potom czin tajke skutki ſ džakowanjom, ale niz, ſo by měl ſaſlužbu psched nim. Pschi Pětrowym ſlowje wostanje: „S hnady budžemy ſbóžni.“

1. S hnady.

2. Psches wěru do Jesom Chrysta.

Hnada pschihotuje nam pucz do njebjeskeho kraleſtwa. Njedýrbimy ſo wježelicž, ſo je nam Bóh psches Chrystus ſa durje do njebjeskeho kraleſtwa wotewril? A czechodla dyrbjeli ſebi pucz, kaž katholſka zyrkej, njetriebawſchi poczežicž? Š roſlamanej wutrobu ſo psched Bohom poſhilamy a wusnawamy: „My ſ naſcheje možy njemóžemy ſ tebi pschinicž!“ To je jenicžki pucz ſboža, na kotrež Pětr poſkuje. Duž mjeſczeſche zyla ſhromadzisna. To skutko washe. Pod ſloty artikel ſo wſchitzh poddachu: „My mamy ſa to, ſo člowieček prawy budže bjes ſakonja ſkutkov,

jeno psches wěru.“ Ale tola tožamo wojowanje ſaſzo pschindže w czaſu reformazije a Luther njeje ničo druhe czinił, hacž Pětrowe předowanje ſaſzo wospijetował; jeho zyle ſkutkowanje njeje ničo druhe, hacž wułożenie Pětroweho ſłowa: „My wěrimy, ſo psches tu hnadu teho knjesa Jesom Chrysta ſbóžni budžemy, fož tež naſchi japoschtolszy wózjo.“ My pak njecham ſo tež prashecz, hacž podobne wuczby a myſle tež mjes nami njejſu, ſo chzedža ludž ſ druhimi duřemi do njebjeskeho kraleſtwa, hacž ſ tými, kiz je Chrystus wotewril a kotrež rěkaju „hnada.“ Tajke myſle hibaja ſo we wutrobach duchownje hordych, kiz ſebi neschto wjedža na ſwoje dobre ſkutki; kiz ſo we wutrobje poſběhuja, a chzedža ſebi njebjesha ſaſlužicz a myſla: „tajkich ſkutkov dla dyrbjal Bóh jim hnadny bycž.“ Bohu njemožes hnadu wotkupicž. Hdyž je Bóh tebie psches hnadu ſbóžneho czinił a ty ſo teho wježelisch, potom czin tajke ſkutki ſ džakowanjom, ale niz, ſo by měl ſaſlužbu psched nim. Pschi Pětrowym ſlowje wostanje: „S hnady budžemy ſbóžni.“

2. Psches wěru. Wěra ſtej nosy, ſ kotrejmajž ſ Jesuſej běžisch, ſtej ružy, ſ kotrejmajž hnadu Božu a Chrystus ſaſlužbu ſaſchimijesch. Žěvina njewěra hnadne durje ſamknę, wěra je ſaſzo wotauka. Tym w Jerusalemie, ſo ſo pohanam psche lohko czinjeſche, dokelž ſo ſama wěra wot nich žadasche. Pětr jim wotmolwi: „Bóh njeczinjeſche žaneho roſdželenja mjes nami a mjes nimi a

wucžiſcžesche psches wěru jich wutroby.“ A je to wopravdže tajki lohki pucž — pucž wěry, abo mjehki sahlwczk f wotpocžowanju? Wěra naš dele czéri wote wschitkich ſebiczných myſłów, wot ſeimſkich myſłów. Wěra njeje móžna bjes praweje pokutu. A móžesč ty pokutu czinicž bjes ponížnoscze? Ty dýrbisč hafle prawje ſacžuež, kač khudý ty ſy, potom budžesč ſdychowacž: Božo, budž mi hrěſchnikej hnadt! Počutnu roſłamanu wutrobu dýrbimy f hnadtym durjam pſchinjescz. K temu dýrbimy ſo ſami ſaprečz. Kač je ſ tobú, luby ſſchesczijano? Hdý by Bóh tón knies tebje dženſha na khoroložo połožił a ty by ſmijerczi bliſſo był a ſebi myſlit na Boži ſud a ſtwoje hrěchi, ſchto čzesč czinicž? Čhesč hrěchi ſ myſłów wuhnacž? Wone pſchezo ſaſo ſtwój hłóſ ſběhaja. Čhesč je ſaplačicž ſe ſtwojim samoženjom, ſe ſtwojim ſawoſtajenſtвom? Čhtož czorne je w twojim žiwjenju, tola czorne wostanje. Jeno hdýž je muž, kiž tebje ſ hnady do njebieſ puschczi, móžesč nutſ ſańcz. A tón je ſeſuſ Chrystuſ. „My wěrimy, ſo psches tu hnadu ſeſom Chrysta ſbóžni budžemy.“

Hamjeń.

Wsches huadu!

(Sap. ff. 15, 11.)

Psches hñadu junu sbožnoſć ſměju,
Tak we wérje praſ, wutroba!
Psches hñadu měra paſmę žněju,
Hdyž wobjimam ſſchiž Sbožnifa.
To wěczna wérnoſć woſtawa:
Nam hñada njebij ootanka.

Psalmus hradu! Duž ho nješpuščam
Na doštojnošč a pocžinki;
Mnij Krhsta frej a prawdošči mam,
Njej sbóžny troscht to we dušchi?
Gsmjerci naš nětk trasiči njiemóže,
Naš hrad je njebiju powjedže.

Psches hnadu! Djerž bo teho ſłowa,
Hdyž hrěch cže tama, cžwiſuje;
Hlej, Khrysta frej wo hnadu woła,
Hdyž ſtejisch w prawej poſucze;
Hacž runje bě ſyn ſhubjeny,
Psches hnadu Boże džeczo ſy.

Psches hnu! Pschi tym sawostanje,
Ta wernoſć ženje njekhabla;
G tym troſtom stawaj kózde ranje,
Wón budź czi wery fótwaſa;
Pischi wschednje do mutroby ſej,
Go hnu masch psches Khrysta frej.

Psalmus hnađu! O ty ſbóđna wéra,
Kať ty mi duſču woſſchewjeſch!
Ty, moje žórlo troſchta, měra,
Kaž milý jandžel ſo mnu džeſch,
Hač junu wrota Galemſfe
Mi Boža hnađa wotankuje!

K. A. Fiedler.

Wobrasy s pola ſutiskownego miſjonſwa wot lěta 1906.

(Po rošprawje krajneho towarzstva sa ſnuteſtowne miſionſtwo w Gafſtej 1906.)

5

Staranie się młodzieży o mężów.*

„Kak pěkne a lubošne je to, hdvž bratsja w jenej mýslí hromadže býdla.“ Črjóda młodnych mužow a młodženzow, w stro-wośczi, šylnosczi a szewje stejazhch, je pschezo rjaný napohlad! Mý-
šo wježelimy w Božim domje, hdvž zyła šyłka młodženzow
k něschporam pschifhadža. Mý pak radý njewidžimy, hdvž woni
halekajo a wołajo w hromadže wołkoło cžahaja abo pijo w forcžmach
býdaja, njekhmane rěcze wjedžo a žnadž hischeže hórsche sapocžinajo.
Kscheſcžijanska lubošz njeje ſrudne roſpróſchenje młodžinty na
ſtraſchnych a ſawjednych měſtnach a ſkładnoſcžach widžicž moħla
a je w měſtach a na ſ wjetscha bóle wjetskich wžach towař-
ſtwa młodženzow (młodnych mužow) ſaložiła a k temu tež evang.-
lutherske mužſke towařſtwa pschisamkuyla. Kak pěkne a lubošne je,
hdvž ſo po džele powołanja a ſažo k požylnjenju ſa nje khutnje
a kscheſcžijanszny ſmyžleni młodženzozo a mužojo k natwarjenju,
ſpěwanju, dobremu ſtowarſchenju hromadu namakaſu! Tudy dobre
ſše pschewinje.

W minjentym lěcže je ſažo 5 tajſich towarzſtow w Sakſkej pſchistupiło k wulkemu ſwjaſſej thchle towarzſtow: ſwjaſſ wopſchimnje 214 towarzſtow, pſches 13,000 ſzobuſtaſow. Wón ſwojeho „Pózla“ wudawa a ma tež k wužitku wězny ſam ſwoju knihownju. Šwjaſſ a knihownja ſtejitaſ pod „wohladarjom ſwjaſſa“, a jeho pſchedžyda je injes dwóřſki předař Kretſchmar w Draždžanach. 6 towarzſtow maja ſame ſwój možebitý dom, 76 ſz o w farſkých domach a zhrkwiſſkých twarjenjach, mjeñſchi džel w hoſczenzach a někotre w ſjawnych twarjenjach (radničy, ſchuli, turnařſkej ſali a t. d.) ſhromadžuje. W tu chwilu 11 ludži ſkutkuje, ſwoju zyku móz a ſwój zyky čaž ſa towarzſhnu wěz woprujo. S towarzſtwami je ſ wjetſcha tež roſwucžowanje w rěčach a wſchelaſkých potrjebnoſczech pomołanskeho žiwjenja (knihowjedženje) ſwjaſane a tež w piſkanju poſaurow (trubow). Kóžde lěto ſz o poſauňſki ſwujedžení wotměwa. A tyžazh njeſabudu, kajfi poſběhovazh ſacžiſchež je požledni tajfi ſwujedžení 27. meje 1906 w měſcze Döbelnje cžinił: 300 piſkazh běſche pſchischlo. Snutsfach a ſwonkach Božeho doma Bohu k cžesczi piſkachu. W Döbelnskej roſprawje ſz o rjenje piſche: To běſche ſwujedžení, kajfiž je naſche město lěhdy hdy dožiwiło. Tu njebě žadhy dom, žana ſwójba, hdyž njebudžichu wulkotnu móz ſyńkow ſacžuli byli, fiž wot tutych piſkarjow pſche-móžaza wuſhadžesche. Kaf ſu někotremužkuli ſwětnemu cžlowjefej ſyly ſhnučza a wježela we wózku ſz o blyſchczile, jako ſylny khor ſchwartnych poſaunistow pſches Boži dom ſaklinčza a jako wot hornjeho torhoscheža s mózniymi ſyńkami ſz o k njebju cžiſchcžesche: „Njebjieka wupowjedaju Wěczneho chwalbu.“

Młodeho muža živjenje je husto czahanje a puczowanje. Rafał Wschelakę byli skladnoſcze a sawjedzenja, tež we wojerſkim živjenju! Tu bylo ſa kſcheczijanski wojerſtowow hwiſt džela. W Lipsku bylo wojažy hizom w swoim wožebitnym statku ſhromadžuja, fotrlyž je wojerſke ſarjadniſtwo pschewostajiko. Ga „dom wojaſtom“ je Lipsk twarske měſtno pschewostajiko. Wěſo je ſ twarjenju ſamemu wjele ſkredkow trěbnich.

Na puczowaznych, mozebje rjemijsklinikom, byu „hospody“ natwarjene: Tu je domjazyj fischesczijanski porjad a czelne woszhevjenje. Dofelz byu tez njefischesczijanske, sozialdemokratiske hospody nadenejz, maja hospody snutskownego misjonstwa s dzela czezfe stejischego a maja sa polepszczenje a posbienjenje swonkownych

* Tónle 5. wobras ſluſčha po prawym do 33. číſla, hdež je ſmýlne
6. wocžiſčęzany. F.

naprawow czim dale czim bōle wulke wudawki. Njech ſo pscheče-
low węzy pschezo wjazy namakaja: Schtó njeby ſo na hospodu ſa
tamneho mjes rubježnikow padnjeneho w pschirunanju dopomnił!
Hdyž móžesch we ſwojim mērje domach pschebywacž, potom ſo tež
ras na tych dopomnisch, kotsiž ſu wonach!

Lutherski ſwiaſſ tež wobsteji ſa duchowne a czelne poſtaranie
kōdžnikow, a naſche ſakſe towarzſtwo ſa ſmutskowne mižionſtwo
ma džel na tym, dokelž wſchaf tež ſ naſchego luda a kraja ſynojo
na kōdžach ſlužbu czinja. Do najwjetſteho města Ameriki pschi
brjoſy atlantiskeho morja, Nowego Yorka, je ſo duchowny wupóſlał,
ſo by ſa ſałoženie hospody (ſtažiſe) ſa kōdžnikow ſkutkował. Se
Šakſeje je ſo ſa nju 2000 hrivnow dalo. Duchowny je hižom
dobry nutſkhód namakał, ſo by tam najradſcho wulki dom ſa něm-
ſich kōdžnikow natwaril.

Zecži po wupuſczeſenju ſ jaſtwa kſcheczijansku ſlužbu husto
ſhonja. Dželaczeſke statofi (kolonije) chzedža bludžazym a ſabludze-
nym ſwoje wrota wotewriež, ſo býchu woni ſaſo na neſchtu węſte
pschischi. Wjele rukow, ale jedyn duch: wjele ſtanow, ale jena
duſcha: to je ta phyta ſbóžnikowa luboſcz. Wona pschezo ſaſo
nowe puče phyta a namaka, ale wſchitke wjedu ſ ſbožu žiwjenja a
ſ ſbóžnoſci duſcha. —

Pokleſze Hę.

W lęcze 1774 ſo džewjeczlethny hólz Beckert w měſtačku
Freiburg pola Naumburga psched wjeczorom ſ jenym ſwojich
ſtarſich ſobusſchulerjow, ſ mjenom Förster, ſ ſchibjeńcznej horje
won pschekhadžowasche. Běſche to runje na ſměrkach, jako ſ bliſka
ſchibjeńzy nimo džeschtaj. Žorta dla Förster ſwojemu ſchulſkemu
towarſchej napſchisniſe a ſtrachoczivje pschiwola: „Beckerto, tamle
ſe ſchibjeńzy eže woła!” Hólz ſo naivalnie wuſtróza a czérjeſche
połny stracha a nabojenia do města wróčzo. Zyle wotpjath ſo
won na kłodnu ſamjeńtnu lawku psched ſtarſhiskim domom ſydzę.
Bóry na to won epileptiske napady doſta, kotrež běchu jemu bjes
dwela nahle ſtrózele, ſ naſkym wolkłodnjenjom na ſamjenju ſiedno-
czene, pschiczáhnyſe. Khorosz lěto wot lěta pschibjerasche. Skónczę-
nie won po njewuprajnym hubjenſtwje, 31 lět starý, pod ſatrach-
nymi wiſliſhczemi wumrje. Förster paſt běſche ſebi njeſbože
ſwojego pscheczela taſ jara ſ wutrobie wſał, ſo won do częſkich
myſzlow ſapadže a w Torgauſkej bludníz ſwoje žiwjenje hižom
prjedh hacž Beckert ſkoneči.

F.

Stawisna Khryſtuſhoveho pschekraſnjenja.

(Skónčenje.)

10.

¶ njebju ſpęſze.

Mark. 16, 19. 20; Luk. 24, 50—53; Jap. ſt. 1, 9—11.

¶ tón Knjies, jaſo poręčał ſ nimi bě,
ſich wuwjedžiwschi hacž do Bethanije
¶ poſběhnhywschi ružy ſ njebju
Požohnowa jich tam ſ wobſamknjenju.

2. ¶ ſta ſo, jaſo požohnowa jich won,
ſſo wot nich puſchci, ſ njebju ſo ſběhajo;
Wſchaf poſběhnjeny bě, ſo woni
Widžichu to, a wſa mróčzel jeho —

3. Prjedž psched wocžomaj jím, a bu do njebjęſ
Knjies horje wſath a je ſo ſ prawizy
Tam ſydný Božej pschekraſnjeny;
Woni paſt modlachu netk ſo ſ njeju.

4. ¶ jaſo ſa nim hladachu do njebjęſ
Pſchi horjeſpęſzu jeho do kraſnoſcę,
Haj! Duž dwaj mužſtaj w bělej dracze
Stejeſchtaj pſchi nich a takle džeschtaj:

5. Wy Galilejszy mužojo, ſchto wy tu
Do njebjęſ ſtejo hladacze ſedžiwi?
Ton Jeſuš, kiž je wot waſ wſath
Horje do njebjęſ, taſ ſaſo pſchindze, —

6. Raž tudh jeho ſ njebjęſam horje ſpęſz
Seže ſwjeſeleni wiđili woprawdze! —
¶ Jeruſalemu na to woni
Wróczichu ſ wulke ſo wjeſkoſcę —

7. Tam ſ horj, kotrež rěkaju Wol'jowa;
Ta hora leži bliſko doſcz pſchi měſce
Jeruſalemje, pucz ſa ſhabat,
A běchu ſtajnje we templu Božim.

8. A čeſcz a kħwalbu Bohu tam dawachu
A w jenej myſli ſ proſtwje a modlitwje
Sſo ſħadžowachu wſchitzy wſchēdnie. —
A džechu won dale póſli Boži.

9. A předowachu ſ pomozu Knjiesowej
Něk wſchudžom, kotrež ſlowo jich wobtwjerdzi
Pſches džiwy, kotrež w mjenje jeho
Cžinjachu pſchede wſchém ſwětom ſjawnje.

10. — Taſ pſchekraſnjeny Jeſuš netk kraluje,
A knjiestwo jeho kralowske wostanje;
Won do węžnoſcę kral je kraſny;
Stworjenje wſcho je jom' podcziñjene! —

11. Duž halleluja wylſajmy ſbóžnikej!
Won pola ſwojich wostanje wſchitke dny
Hacž do ſkónčenja, — paſtý ſwěrny,
Kotrijž naſ wodži a wobſchlituje. —

12. Cžer jeho wjedże často doſcz pſches cžernje;
Paſt kónz je ſbóžny. — Duž jeno ſ njebjęſam
Sſo ſa nim kruče pſcheczeraſmy! —
Kronu da žiwjenja ſwěrny Jeſuš! —

Boži ſud.

Povjedańčko ſ lěta 1822 wot Jana Wjele.

(Skónčenje.)

Hdyž běchu rěnika wotwiesli, ſanjeſe želna kwarjeſ macž:
„Ton wbohi hubjeny cžlowjek! Boh chžł ſo ſmilicž a jemu
hinaſchu wutrobu dacž. Za ſnaju, kajli je won djažowař. Wóny
halle mi jeho žona ſ placžom wuſkorži, taſ ſej wutroba krawi
jeho žadlaweho jaſyla dla. Won ſo njeboji Boha a duž je na
ſwoje bjesbóžne ſłowiska hordy, a najbóle tehdj, hdyž je ſo wopil.
Njech wſchaf by pił, ale niz taſ bjesbóžne ſlaſ, ſo mohele ſo
ſamjenje ſwělacz. To wiđimy ſ wocžomaj hnadny džiwy Boži, ſo
jeho hacž dotal Boža rucžka ſajała njeje. A to by ſo móžebhycž
dawno hižom ſtaſo, njebhli jeho pobožna žona taſ horzo ſa njebo
proſhyła. Taſ husto jemu ſe rženjom rěči a jeho ſe ſtyskom proſhy,
ſo by ſo tajkeho cžereſenja wſdal. Ale bohužel podarmo proſhy,
a nimo teho je ſa pěkne proſchenje bita. — Haj, Boh chžł ſo
ſmilicž a jemu tu ſamjeńtnu wutrobu ſmjehežicž. Sſnano ſo

někto nakaša, hdýž budže ležecž a s bolesču šoni, kaf Boži prut schwika."

Stupmý nětk pola rěšikez do jstwy! Tu widžimý ložo, w kotrymž tón řakrowař leži. Žona je splakana pschi jeho lěhwje, a džescži stej pschi njej, a stara četa, kiz žobu wo kheži bydli, je pódla, a lekař a žukodnaj muzej stejtař wó jstwje, katrajž staj pomhaloř, bědnika do domu njeſež.

Wón leži kschipizh suby, a s khwilkami karknje a ſherjeka hörje hacž pohan. Hroſa wot njeho dže a rani wſchē pódlaſke dusche. Styskniwej džescži plakatej wótsje. Wón wuvali na njeju wocži a wréſnje kaž ſnjemdrjeny njeđuch. Njeđaj to Bóh, ſo bychmý temu ſatraschnemu wudmej na jaſhí dali, kotrež wón na wbohej ſkorka. Plakata žona poſphtnje k dobremu proſhyč. Wón pak ju wot loža ſtoreči, hacž wotleči na boř. Wo lubu maczeřku ſtróženey džescži ſběhnjetej kſchicžath wréſhcež. Stara četa jej ſa ruku woſmje. „Pójtaj, wój wbohej kurječi, žobu do mojeje komorki. Klečo chzemý tam ſa nana proſhyč!“

Pytnyſchče blyſk? Sslyſchec̄e hrimanje hicž? Š nowa ſo na njebju čimi, dokelž ſo njewjedro njejabzy na město wróčza. To blyſknje ſo bóřh kylniſchi blyſk, a kylniſho hrimanje hrima.

Duž pſchikaze lekař: „Sesawechče wofna! Blyſk jemu njeměra čini!“

„Precž ſ tými ſapami! Precž!“ wukorňje bědnik. „Měnicže ſnadž, ſo ſo blyſka boju jako mój ſwrótnjeny kón? Widžecž chzu blyſk a ſalleč jón chzu a wſchitke njewjedra ſ nim!“

Wot ſlobow do wocžow módry a ſ věnjeřej hubu ſběhnje tón wohidženž ſažaku hlowu, pschi čimž jemu ſtawý dyrkotajo du. Tu třeli blyſkowý ſkol. Š dobor je po zyléj ſtvi, kaž w bleſkathym wohnju. Kózdy ſebi ſ dlonjomaj na wocži ſlecži, jeju pſched ſlepjenjom ſkryč. A ſ dobor ſkorňje ſurowy ſkol, ſo wſchitkim ſolena ſ tchepjetom rža. A potom wocžichnje ſkolot a hrom Š poſledním raſom je njewjedra kónz. —

Hdýž wotewrja wocži, wuhladnu ſliwka proſteho ſedžo. Hlowa je ſwinjena na boř, a ſ dôležkow raženej wocži ſtejtej wofriedž mjeswocža morwej. Nahla ſmjerč je bjesbóžny rót ſamnyla. Njebjefki ſudnik je ſudžil.

Lekař ſo ſmjerčineho ſajanza dōtknje. Tón ſo bjes dusche ſnak vali. Požledni morkot jemu po ſchiji karknje. Blédži kaž w ſmjerči ſteja a hladaja na ſo, kiz ſu tu wó jstwje, a ſtyknywſchi ruzh ſdychuju proſtwy ſa ſ wofriedža hréchow tak nahle ſe ſwěta torhnjenu duschu.

Běda a ſatraschnoſcz je, do ſuroweje ruki živemu Bohu padnycž!

Wólcžinske ſonetty.

(Poſtracžowanje.)

B. Narod, ſ Boha ſtrowy, pſchichod ſměje nowy! —

Sſo pilnje, ſſerbia, k džél u pſchezo měježe
We winizh, do kotrejž wař ſtajíl
Bóh Wjeřschny je a ſ miloſču ſej hajíl
Hacž ſem, — kaž róže k jeho cžescži kſeječze!

Mýžl, wutrobu a duschu ſebi hréjcze
Sa maczeřnu rěč, ſo ſo njeby dajíl
Džé ſ zuſej nichčo; roſomny by praſíl:
Lud ſlepý to! — Ně, cžerſtvoſcz ſebi pſchejcze!

Hdýž narod wostanjecze ſ Boha ſtrowy
Sſo ſwěru w ſerbſkim duchu wukublujo,
Rěč maczeřnu ſej džakni wukhowacze

A w čeſcži waſchnja mózow dobre macže
Na nablaſnoſcze zuſbowarjow plujo,

— Wý pſchichod dale ſměječe tež nowy! —

(Pſchichodne dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Š Dražđan. Hijo dženža budž ſ frótku woſſiemjene, ſo ſu 3. njedželu w ſeptembrie, to je 15. ſeptembra dopołdnja 1/2 12 h. ſažo ſerbſke ſemſchenje w kſhiznej žyrki w Dražđanach. Spo- wiednu wucžbu ſměje knjeg farař Domaschka ſ Budęſtež, pŕedowanje knjeg farař Mróšak ſ Hrodžiſhčza.

— W bližſhim čažu ſměja ſo nowowólsky do ſakſkeho ſejma, kotrež ſo naſymu ſažo k wuſadženju ſeňdže. Wſchudžom maja ſo pſchihoth ſo nowowólsky. Tež wólbny wokřež naſcheje ſerbſkeje Žužizh ma nowowólsky. To je tón wokřež, kotrež knjeg ſapóžlanz ſoba ſaſtupuje. Wólbny komitej je hižom hromadu ſtupiš a je knjega ſobu ſ nowa ſa ſandidatu poruežil. Knjeg ſoba je ſo ſažlužbny čzinil jako ſapóžlanz a je naležnoſcze ſwojich wuſwolerjow ſmužicze ſaſtupoval. Tež ſa naſche ſerbſke naležnoſcze je wón rěčař. Wón je ſaſtupil ſa ſdžerženje ſwjetdženja tſjoch kralow, kotrež chžchhu pſchekupzhy wofſtronjeny měčz. Wón ma polne do- wěrjenje ſwojich wuſwolerjow a duž je pſchihluſhnoſcz kóždeho ſſerba, ſo ſa jeho nowowuſwolenje ſlutkowacž pomha. Wone ſu wſchelake naležnoſcze, ſa kotrežž wuſwodženje dobreho ſaſtupjerja a ſpěchowarja trjebamý. Hdýž jene wuſběhujemý, je to njedostatk na krajnostawſkim ſeminarije w Budyschinje, ſo ſo na naſche ſerbſke ſchule pſche mało džiwa, ſo bychu ſerbſkich wucžerjow dostaři. Wón je w tej myžli ſaložený a je tež tón jenički ſeminar, na kotrymž móža ſo wucžerjo ſa naſche ſerbſke ſchule wuſwuzowacž. Hdýž pak ſo pſchi pſchijimanju do ſeminara ſ zyla na to njeſlada, ſo na ſerbſkich wucžerjach pobrachuje, je to wulka ſchłoda ſa naſche ſerbſke džecži a ſchule. Duž je ſejm to městno, hdžež móže ſo temu njedostatkej ſjawnje napschecživo ſtupicž!

— Khežor, kotrež pſchi manövrař w Hannoverskej pſchebýwa, je wutoru ſ konjom padnýl, ale Bóh je ruku nad nim džeržař, ſo žeoneje ſchłody počerpiš njeje. Taſko wón pſches manövrowe polo jehasche, ſo kón na mjehej ſemi wobžuny a padže. Khežor w tym ſamym wokomíknjenju ſe ſhydla ſkoči a na nohi pſchiňdže, ſo njewobſchłodžený ſtejſeſhe.

— W Marokko njeměř dale traſa. Sſamo powjescž je pſchichla, ſo ſu dotalneho ſultana morili, dokelž njecha do „ſwiateje wójny“ ſwoliež, kotsiž ſebi Muhamedanžy pſchecžiwo kſchecžijanam žadaja. Na druhim bořu pak ſo tež Franzowſam wina dawa, ſo ſu pſches ſurowe wuſtupjenje pſchecžiwo Muhamedanskim křajanam jich roſhorili, ſo ſu ſo ſkónečnje ſběhnyli a wojowanje ſapocželi. Franzowſka, katraž hižom loni ſamowóninje w Marokko wuſtupo- wasche, by rad nadknjeſtvo w Marokko dobyła, hacž runje je konferenza w Algeciras wſchitke prawa poſtaſila a wobmjeſowała.

K roſpominanju.

Njepraj wſchitko, ſchtož wěſh; ale wjedž pſchezo, ſchtož prajich.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjegow duchownych, ale tež we wſchěch pſch- dawařných „ſſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtač. Na ſchitwórce ſěta placzi wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.